

møller i Loven, som jeg paa ingen Maade kan sætte i Klasse med den forte Kofarde, thi Vedkommende bærer den ikke alene omkring blandt sine Kammerater, men han bærer den omkring i hele det Samfund, hvor han færdes, man kan strax se, at det er en straffet Person, og for den, der er saa uheldig at komme i en saadan Tilstand, men som dog ikke har opgivet al Rest af Væresfølelse, er det en Krentelse saa dyb, at det har ført til, at en Mand, om han end ikke berøvede sig Livet, dog stillede sig paa en saadan Maade, at han blev af med Livet. Med slige Erfaringer for Die ville de kunne forstaa, mine Herrer, at jeg meget alvorlig og inderlig ønsker at faae en Lov som denne, der er saa ganste anderledes human end den, vi have, og derfor undrer det mig i høj Grad, at Modstanden kommer netop fra den Side, hvorfra den kommer, netop fordi den Side til enhver Tid gjør sig til af næsten mere, men i ethvert Tilfælde suldt saa meget som nogen Anden at have Fædrelandsfærlighed i sig. Og saa dette, at tale til os i Folkets Navn! Ja, mine Herrer, jeg kan saa godt forstaa, at man i Fantasten har følt sig staaende ude paa Lakerstolene. Det lakker jo hen mod nye Valg, maafke de kunne komme, spørrend vi ane det, saa jeg kan godt forstaa, at alt dette i Særdeleshed er myntet derpaa. Det er Noget, man skal møde med ude i Folket som noget Forførdeligt, vi have været med til at gjøre. Jeg ønsker Dem til Lykke! Dersom De møde os og optage Forhandlingen ude blandt Folket paa samme Maade, saa har jeg saa god Tro til Folkets sunde Sands, at jeg ikke et Minut tvivler paa, til hvilken Side det vil slutte sig.

Jeg har endnu nogle Bemærkninger at gjøre overfor de Paastande, der bleve fremsatte igaaars dels af det ærede Medlem for Rjoge, dels af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds. Det førstnævnte ærede Medlem sagde igaaar, da vi forhandlede Lænteparagrafen, som man kalder den, at det ikke var nogen gemytlig og kurtøs Historie at skulle staa lænket til Gulvet. Dertil vil jeg blot bemærke, at det heller ikke er Meningen, at det skal være gemytligt. Nei, tværtimod, det skal være generende, derfor er det en Straf. Dersom det ærede Medlem har forstaaet det paa den Maade, at vi lave Straffeparagrafer, for at de skulle være gemytlige for Vedkommende, da tager han virkelig fejl. Saaledes har jeg ikke forstaaet det, og det undrer mig, at en saa skarpsindig Mand som det ærede Medlem kan fremsætte en saadan Paastand. Fremdeles udtalte han sig principielt imod § 121 om Hilsningen. Da jeg allerede har omtalt dette Spørgsmaal, skal jeg ikke sige Andet dertil, end at det undrer mig, at dette kan være et principielt Spørgsmaal for det ærede Medlem, med andre Ord, at det for ham kan være af saa stor Betydning, at han, selv om der kan paavises mange gode Bestemmelser i dette Forslag fremfor dem, vi have, dog af Hensyn til

dette Punkt vil foretrække det Gamle, og det maa formodentlig være Meningen. Han lod os ogsaa vide, at Appellen overfor de arbitrære Straffe havde Intet at sige, det turde de ikke vove. Jeg kan sige det ærede Medlem, at han kan faae Oplysning i saa Henseende hos det ærede Medlem, der har siddet i Udvalget og har med disse Sager at gjøre, det ærede Medlem for Aalborg (S. Steffensen). Han vil da kunne faae at vide, at det viser sig ikke saa sjeldent, at naar en Mand tror sig forurettet, appellerer han. Hvis man overhovedet har Troen paa, at Selvstændighedsfølelsen udvikler sig mere og mere i Folket — og i det Hele taget tror jeg, at det er Tilfældet —, vil man heller ikke kunne tvivle om, at den Mening, naar han forurettes af sin Foresatte, ogsaa nok vil vide at søge sin Negres. Saa kommer jeg til det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bust). Han iustaler os paa to Maader, en mild og en streng. Den milde bestaar deri, at han foreholder os at vi sagtens kunne gaa ind paa den Smule Ændringsforslag, Mindretallet har stillet, de vare saa beskedne og ufsyldige, ja, jeg tror endog saa, at han var nærved at fortale sig og sige, at de egentlig slet ikke havde saa stor Betydning. Naar vi vilde sige dem i at vedtage deres Ændringsforslag, vilde de nok være med til at spise deres Sten til Bygningen, men naar vi ikke vilde det, saa blev han streng, og saa vilde han sige, at der vilde ske os noget Forstrækkeligt ude i Folket, jeg veed ikke hvilket, men jeg haaber dog, at denne Courage vil forlade ham. Endyderligere fremsatte han den Rante, jeg kalder det ikke nogen Paastand, thi jeg er enig med ham deri, at, naar Folket voger op til at ville gjøre sin Pligt, saa vil det heller ikke taale nogen Mishandling. Nei, det er netop den Mening, vi Andre have, men jeg henstiller, hvorledes den lavere Klasse maa opfatte det, naar man her paa staar, at den Menige ikke tør appellere, fordi han er hange. Hvor er da den Selvstændighedsfølelse, som der er blevet talt om, og hvorledes kan man da paa staa, at Folket er ifærd med at arbejde sig op til at fyldestgjøre sin Pligt og fordre sin Ret? Jeg tror paa begge Dele, og derfor kan jeg ogsaa i god Tro stemme for Loven. Vi komme da til § 200. Det er ikke det mindst Kurtøse, hvad der herom blev udtalt af det ærede Medlem for Rjoge (Sørup). Han mente, at det var besynderligt, at man kunde gjøre saa stort Væsen deraf; men det er ikke saa underligt, navnlig da det ærede Medlem for Aalborg har belyst, hvorledes Loven med Mindretallets Ændringsforslag vilde komme til at se ud, idet disse efter hans og vistnok efter mange Heres Opfattelse fuldstændig havde forseilet deres Hensigt, de vilde ikke paa nogen Maade komme til at naae det, der var Meningen med dem. Det var en Trykfejl, sagde saa det ærede Medlem fra Rjoge, men mærkvaerdig nok kom saa en af mine ærede Kol-